

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

16 декември 1976 година*

По дело 33-76

с предмет запитване, отправено до Съда, на основание член 177 от Договора за ЕИО, от Bundesverwaltungsgericht (Федерален административен съд) (Германия) (VII състав), и с което се цели получаване в спора, висящ пред този съд между

1) **Rewe-Zentralfinanz eG**, Кьолн,

2) **Rewe-Zentral AG**, Кьолн,

и

Landwirtschaftskammer für das Saarland, Saarbrücken (Земеделска камара на Саарбрюкен),

преюдициално решение относно членове 5, 9 и 13, параграф 2 от Договора за ЕИО,

СЪДЪТ,

в състав: г-н Н. Kutscher, председател, г-н А. М. Donner и г-н Р. Pescatore, председатели на състав, г-н J. Mertens de Wilmars, г-н М. Sørensen, г-н А. J. Mackenzie Stuart, г-н А. O'Keefe, г-н G. Bosco и г-н А. Touffait, съдии,

генерален адвокат: г-н J.-P. Warner,

секретар: г-н А. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С определение от 23 януари 1976 г., постъпило в секретариата на Съда на 6 април същата година, Bundesverwaltungsgericht е поставил, на основание член 177 от Договора за ЕИО, три преюдициални въпроса относно членове 5, 9 и 13, параграф 2 от Договора за ЕИО.
2. Тези въпроси са били повдигнати в рамките на спор относно плащане през 1968 г. за вноса на френски ябълки от ищите във въззивното производство на такси за фитосанитарен контрол, считани за равностойни на мита от Решение на Съда от 11 октомври 1973 г. по дело 39-73 (Recueil 1973, стр. 1039).

Ответникът във въззивното производство е отхвърлил исковете на ищите за отмяна на решенията за облагане и за възстановяване на изплатените суми (включително лихвите), на основание на тяхната недопустимост поради

* Език на производството: немски.

неспазване на сроковете, предписани в член 58 от Verwaltungsgerichtsordnung (Административнопроцесуален кодекс).

3. С първия въпрос се пита дали, в случай на нарушение на забраната за такси с равностоен ефект от националната администрация (членове 5, 9 и 13, параграф 2 от Договора за ЕИО), засегнатият гражданин на Общността има, съгласно правото на Общността, право на отмяна или на оттегляне на административния акт, и/или на възстановяване на платената сума, дори в случаите, в които съгласно националното процесуално право, административният акт е станал неатакуем поради неспазване на сроковете.

С втория въпрос се пита дали същото се отнася поне и за случаите, в които Съдът на ЕО вече е установил нарушение на забраната, предвидена от правото на Общността.

С третия въпрос се пита, в случай на утвърдителен отговор по отношение на съществуването на правото на възстановяване в правото на Общността, дали това право на плащане може да бъде придружено от лихви и, при утвърдителен отговор, считано от коя дата и при какъв лихвен процент.

По първия въпрос

4. Нито ответникът, нито националният съд изразяват съмнение, че спорните такси са били събрани незаконно.

Същевременно следва да се уточни, че независимо от факта, че възможността за позоваване на непосредственото действие на член 13, параграф 2 от Договора за ЕИО е съществувала едва от 1 януари 1970 г., край на преходния период, събирането на посочените по-горе такси вече и преди това е било незаконно по силата на член 13, параграф 1 от Регламент 159/66/ЕИО на Съвета от 25 октомври 1966 г. (ОВ 192, 27 октомври 1966 г.), който ги премахва за плодовете и зеленчуците, считано от 1 януари 1967 г.

5. Забраната, определена в член 13 от Договора, както и тази, определена в член 13 от Регламент 159/66/ЕИО, имат непосредствено действие и предоставят на гражданите права, които националните съдилища са задължени да защитават.

С прилагането на принципа на сътрудничеството, определен в член 5 от Договора, на националните съдилища се възлага грижата за осигуряване на правната защита, която произтича, за гражданите, от непосредственото действие на разпоредбите на правото на Общността.

Следователно, в отсъствието на правна уредба на Общността в тази област, задача на вътрешната правна система на всяка държава-членка е да определи компетентните съдилища и да уреди процесуалните правила за съдебните иски, предназначени да гарантират защитата на правата, които гражданите извеждат от непосредственото действие на правото на Общността, като се има предвид, че тези правила не могат да бъдат по-малко благоприятни от тези за подобни иски от вътрешно естество.

Членове 100 - 102 и 235 от Договора позволяват, при необходимост, да се вземат мерките, необходими за отстраняване на несъответствията в законовите, подзаконовите и административните разпоредби на държавите-членки в тази област, ако те могат да предизвикат несъответствия или да навредят на функционирането на общия пазар.

При липса на подобни мерки за хармонизиране, правата, възложени от правото на Общността, трябва да се упражняват пред националните съдилища според правилата, определени от националната норма.

Положението би било различно, само ако тези правила и срокове в крайна сметка водят до практическа невъзможност за упражняване на права, които националните съдилища имат задължението да защитават.

Случаят не е такъв, когато са определени разумни срокове за искова давност.

В действителност, определянето на такива срокове по отношение на искове от фискален характер, представлява приложение на основния принцип на правната сигурност, който закриля едновременно данъкоплатеца и засегнатата администрация.

6. Следователно на първия въпрос трябва да се даде отговор, че в действащото към момента право на Общността не се забранява на гражданина, който оспорва пред национален съд решение на национален орган за несъвместимост с правото на Общността, да се противопостави на изтичането на исковата давност, предвидена от националното право, като се разбира че процесуалните правила за съдебния иск не могат да бъдат по-малко благоприятни от тези за подобни искове от вътрешно естество.

По втория въпрос

7. Обстоятелството, че Съдът се е произнесъл по въпроса за нарушението на Договора няма отражение върху отговора, даден на първия въпрос.

По третия въпрос

8. С оглед на отговора, даден на първия въпрос, третият въпрос е останал без предмет;

По съдебните разноските

9. Разходите, направени от правителството на Федерална република Германия, от правителството на Италианската република, от правителството на Обединеното кралство и от Комисията на Европейските общности, които представиха становища пред Съда, не подлежат на възстановяване.

С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред националния съд, последният следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

СЪДЪТ,

като се произнася по въпросите, поставени пред него от Bundesverwaltungsgericht с определение от 23 януари 1976 г., реши:

- 1) **В действащото към момента право на Общността не се забранява на гражданина, който оспорва пред национален съд решение на национален орган за несъвместимост с правото на Общността, да се противопостави на изтичането на исковата давност, предвидена от националното право, като се разбира че процесуалните правила за съдебния иск не могат да бъдат по-малко благоприятни от тези за подобни иски от вътрешно естество.**
- 2) **Обстоятелството, че Съдът се е произнесъл по въпроса за нарушението на Договора, няма отражение върху отговора, даден на първия въпрос.**

Подписи

Произнесено на открито съдебно заседание в Люксембург на 16 декември 1976 година.

Подписи